

LBDIS

We know

books

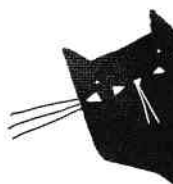
EVGHENIOS TRIVIZAS

ULTIMA
✻ PISICĂ
NEAGRĂ

Traducere din limba greacă de
CLAUDIU SFIRSCHI-LĂUDAT

Ilustrații de
GABI TOMA

editura Frontiera

Cuprins

1. Atac la taverna cu pește	7
2. Bebiță și Grațierea	18
3. Țicletele îndrăgostit	25
4. Frumosul Rasmin	33
5. Hamam – Oaza bucuriei	41
6. Clubul Superstițioșilor	45
7. Pata de pe cravată	56
8. Bucătăreasa cu satârul	68
9. Cina conspiratorilor	76
10. Sechestrat în seră	87
11. Logodna Grației	93
12. Doamna cu pălărie galbenă	106
13. Cătrănel și piatra neagră	112
14. Pe acoperișul depozitului de cărbune	125
15. O stea căzătoare în râu	138
16. Cantina lu' tanti Rina	144

17. Și din nou piticania cu șapcă	151
18. Cei doi coșari	159
19. Laboratorul secret.....	171
20. Sub copaie.....	183
21. Un dihor la pârâu.....	191
22. Bunicile de la locul de joacă	201
23. Ultimul cuplu	206
24. Cărdășia coțofenei.....	209
25. Lacul Albei Speranțe.....	218
26. Platoul cu pălămide	225
27. Copacul cu oase de pește.....	229
28. Patrula de noapte	237
29. Secretul celor patru vapoare	242
30. Din rău în mai rău	253
31. Incendiu la columbar	258
32. Evadarea din infern	268
33. Un plan îndrăzneț	273
34. Prizonierii din blănărie	278
35. Vaporul galben.....	285
36. Panică pe insulă.....	293
Epilog.....	297

1

Atac la taverna cu pește

În care, după o serie de dispariții misterioase și inexplicabile ale unor pisici, eroul nostru este martorul unei răpiri și o vede pentru prima dată pe piticania cu șapcă.

Mai întâi, a dispărut Mătăsică. Apoi, Țopăilă. După care au dispărut Miorlăilă, Giuseppe, Ramses, Arapina, Sardanapal și Biju. Toate aceste pisici aveau o singură trăsătură în comun, una singură. Culoarea lor. Neagră, neagră ca tăciunele.

La început, aceste absențe subite n-au stârnit prea mare îngrijorare în lumea pisicească de pe insulă. Nu e ceva chiar așa de rar ca o pisică să se facă nevăzută la un moment dat, așa, pe nepusă masă. Dispariția poate avea mii de cauze:

probabil că stăpânul i s-a mutat într-un alt cartier sau o gospodină sucită a zăvorât-o în casă și nu-i mai dă voie să iasă – ba nu e exclus nici ca pisica însăși să pândească zi și noapte, cu încăpățănare, dinaintea vreunei găuri de șoarece, așteptând să se ițească blestematul pe care l-a luat la ochi, ca să pună gheara pe el și să-i facă de petrecanie.

Personal, nu fusesem nicicând preocupat de acest subiect până în seara aceea fatală de vară.

În seara aceea, cum ziceam, mi-am dat întâlnire cu Ciopârtac, cel mai bun prieten al meu, zis și „Comandomiau“ sau „Tigăilă“ ca urmare a abilității lui de a descoperi tavernele în care se prăjea pește la tigaie și de a le prăda într-o clipită. Motan fin Ciopârtac ăsta, un prieten desăvârșit, mereu optimist, cu o sclipire veselă în priviri. Greu de descris de câte ori am trândăvit, am glumit, am umblat teleleu, am halit împreună. În zorii aceleiași zile, Ciopârtac mi-a dezvăluit că, în timpul uneia dintre hoinărelile lui de după-amiază, pusese ochii pe o tavernă pescărească aflată la malul mării, a cărei fereastră laterală de la bucătărie nu se închidea bine, așa că am luat hotărârea să ne întâlnim pe seară acolo, în preajmă, ca s-o cinstim cum se cuvine printr-un iureș fulgerător,

în urma căruia tigăile aveau să se golească, iar burticile noastre, să se ghiftuiască.

Ca loc de întâlnire am ales acoperișul de tablă al unei barăci gata să se prăbușească, la vreo trei sute de metri depărtare de ținta noastră. Ca întotdeauna în astfel de situații, am preferat anume acea seară întrucât lumina lunii era foarte slabă și, ca urmare, scădeau semnificativ șansele să ne fie depistate manevrele. Și asta pentru că, în trecut, ne costase scump când dăduserăm iama sub clar de lună prin taverne cu pește și alte instituții caritabile.

Deci, cum ziceam, ajung eu primul, mă cațăr cât ai pocni din degete pe un burlan ruginit și încep să mă fâțai de colo-colo pe acoperișul barăcii. N-am nicio grijă și sunt binedispus. Am o priveliște superbă de acolo sus. În dreapta, de un verde închis și nemărginită, se întinde marea până unde răzbate ochiul, zici că n-are sfârșit. Mai demult, când eram încă piscoiaș, motănel, adică, visam să ajung pisimarinar într-o bună zi, să mă îmbarc pe o corabie ușoară, plină ochi cu lăzi cu pageli și sardine, și să fac înconjurul lumii. Aș fi dus o viață plăcută la marginea lumii. M-aș fi hrănit cu pești-lună exotici în porturi tropicale, m-aș fi cățărat în copaci din

oase de pește în jungle de vis și m-aș fi drăgălit cu pisici pătimașe în Siam, Angora și Persia.

Dar, din păcate, visul a rămas vis, pentru că aveam rău de mare. Azi, desigur, e liniștită ca uleiul înainte să-l torni în tigaie ca să prăjești pălămide, iar lumina stelelor joacă pe suprafața ei fără valuri. Iarna însă, aceeași mare, Doamne Dumnezeule, cum se schimbă, cum se agită, cum se înfurie, cum freamătă, valurile turbate se înalță ca niște munți uriași, taifunurile se țin lanț și, timp de trei-patru luni, de insulă nu se poate apropia nicio corabie, nicio barcă, nicio altă ambarcațiune.

De acolo sus, cum ziceam, urmăresc orice mișcare. Ceva mai jos, în dreapta mea, zăresc clar clădirea văruiată a tavernei pescărești „Guvidul roșu” și, prin fereastra luminată a bucătăriei, umbra bucătarului, Nea Anestis, care, fără să bănuiască nimic, își curăță tigăile, ștergându-și când și când sudoarea de pe frunte cu un șervet. N-au prea mulți clienți astăzi. Doar un căpitan de vârstă mijlocie, cu papagalul său, și două perechi de îndrăgostiți stau la mesele de lemn pe care sunt așternute niște fețe de masă spălăcite, cu carouri albe și roșii. La urechile mele ajung frânturi din

discuțiile lor, iar arome delicioase de barbun îmi amăgesc nările.

Burta îmi chiorăie nerăbdătoare, însă o liniștesc promițându-i că în curând o s-o fac fericită. Cu toate astea, continuă să scoată zgomote, pentru că rareori îmi dă crezare, și asta fiindcă asigurările mele lacome cel mai adesea se dovedesc a fi înșelătoare.

Brusc, se petrece ceva neașteptat. De sub o barcă de pescuit răsturnată se ivește un motan negru necunoscut, care și el, după câte se pare, fusese ademenit de mirosul delicios și coplesitor al barbunilor.

— Hopa! Ca să vezi! Sper să nu ne strice planurile pisicălosul ăsta! mă gândesc.

Îl urmăresc cum se îndreaptă precaut în direcția tavernei, aruncând priviri hoțeste de jur împrejur. În continuare, totul s-a întâmplat atât de neașteptat, atât de fulgerător, încât mai apoi m-am întrebat dacă într-adevăr am fost de față. O motocicletă pe trei roți, cu ataș, care venea în goană de pe șosea, încetinește, frânează brusc, doi tipi – unul mic de înălțime, cu șapcă, și unul înalt, cu mustața pleoștită – sar jos de pe motocicletă, înșfacă abil motanul cu un halău, îi trag câteva șuturi și îl îndeasă într-un sac.

Bietul motan începe să se zvârcolească, să zgârie și să miaune disperat, dar fără niciun rezultat. Răpitorii aruncă prada în ataș, se urcă pe motocicletă și se fac nevăzuți.

Mie nu-mi vine să-mi cred ochilor. Încremenit de stupeoare, pierd un timp prețios. Nu prea știu cum să reacționez. Să-mi aștept amicul, pe Ciopârtac, așa cum conveniserăm, sau să mă iau după răufăcători? Pe de-o parte, burticica mea flămândă, pe de alta, un confrate care are nevoie de ajutorul meu. Ezit câteva secunde, dar într-un final mă hotărâsc. Fac un salt și încep să alerg cât pot de repede în urma motocicletei. Degeaba. Motocicleta gonește mai repede decât pot eu alerga, așa că în curând o scap din ochi în timp ce se pierde pe șoseaua întunecoasă.

Abia trăgându-mi sufletul, fac cale întoarsă cu coada pleoștită. Ajuns lângă locul în care fusese răpit motanul, ochii îmi pică pe un obiect metalic care strălucește pe asfalt. Le căzuse răufăcătorilor, după câte se pare. Mă apropii, îl întorc cu lăbuța din față, îl miros și îl cercetez cu atenție. Este o insignă, dintr-alea pe care oamenii le poartă uneori la rever. Are forma unui trifoi verde cu patru foi, într-o potcoavă de argint. Ciudat. Oare ce să însemne?

N-apuc să mă gândesc bine. Fără de veste, un claxon mă face să-mi sară inima din piept. Fix pe lângă mine trece în goană un camion uriaș. Mare minune că nu m-a făcut terci! Mă întorc degrabă la postul meu, mă cațăr pe acoperișul barăcii și dau cu ochii de un Ciopârtac neliniștit, care mă așteaptă oarecum enervat.

— Băi, da' pe unde umbli? N-am zis că pornim la vânătoare de pește azi? Care-i treaba? Unde-ai dispărut? Că mi-am făcut griji.

— Stai să-ți zic, Ciopârtac! Doi tipi, unul pitic cu șapcă și altul înalt cu mustața pleoștită, au pus mâna pe un motan și l-au îndesat într-un sac.

— Ei na! Serios? Ce motan?

— Negru! Ca mine și ca tine.

— Și ce-ți pasă ție?

— Dacă ai fi tu în locul lui, n-ai vrea să-i pese cuiva de soarta ta? L-au și lovit! Cine știe unde-l duc pe amărât...

— Mda, ai dreptate! fu de acord Ciopârtac. Dar ce putem face noi? Și dacă tot veni vorba, ceva nu-i în regulă cu tagma noastră în ultima vreme. Pisicile dispar una după alta. Să fie de vină tipii ăia pe care i-ai văzut? Ei i-or fi luat pe Mătăsică, Țopăilă,

Miorlăilă, Giuseppe, Ramses, Arapina, Sardanapal și Biju?

— Există un singur mijloc s-o aflăm.

— Care?

— Să-i găsim.

— Cum?

— După miros. Unul dintre tâlhari, piticania cu șapcă, avea un miros aparte.

— Adică?

— Mirosea a iod și a mentă.

— Da, sigur... Vezi să-l găsești... Ah! Ce-i zgomo-
tul ăsta? Trece o locomotivă?

— Nu, mă! Exagerezi! Burta mea protestează.

— Nu ți-am zis eu? Ne lungim la vorbă și pierdem din vedere subiectul cel mai vital. Haleala. Acu' se-nchide taverna și pierdem ocazia. Ești gata?

— Foarte gata!

— Ai vreun plan?

— Desigur. Mă urmărești?

— Cu cea mai mare atenție.

— Bun! Eu, ca să le distrag atenția, o să mă reped la papagalul căpitanului care șade la masa aia de-acolo, vezi? Imediat ce iese bucătarul ca să vadă ce se-ntâmplă, tu înhați un pește și, când se ia după tine, pun și eu laba pe ce nimeresc!

Luarea cu asalt a tavernei pescărești a mers ca unsă. I-am distras atenția bucătarului prin planul propus de mine, fiecare a înhățat din tigaie un barbun, după care le-am acordat toată cinstirea cuvenită.

Apoi, ca să ne facem siesta, am luat-o alene la pas pe malul mării, la o distanță sigură, firește, de tavernă. Priveam stelele care se oglindeau pe suprafața apei. Ascultam marea cum se strecoară liniștită printre stânci și scoate un clipocit plăcut când se retrage. Eu visam cu ochii deschiși. Ciopârtac era binedispus și la un moment dat se apucă să cânte cântecul lui preferat, „Dolores pisicuța“:

Dolores pisicuța

Își poartă mândră codița!

Și motanii stau la coadă

S-o admire cum dă

Din frumoasa-i coadă!

Ea din coadă dă cu naz

Și motanii toți fac haz.

*Ești finuță,
Șmecheruță,
Cea mai tare pisicuță,
Ah, Dolores!
De-ai avea mai multe cozi,
Și nu doar una
Cum ai acuma!*

— Ce zici? Mai luăm o porție? întrebă Ciopârtac după ce făcu o scurtă pauză. Mai mult ca sigur că bucătarul încă-și trage sufletul după atâta alergătură. N-o să aibă vlagă s-o ia din nou la goană... Nu l-ai văzut? Gâfâia ca o locomotivă cu abur ce urcă la deal.

— Ar fi bine, dar nu se poate.

— De ce? Nu-mi spune că te-ai săturat!

— Nu. Însă am întâlnire.

— Cu Grațiela?

— Cu cine altcineva?

— Ah, m-ai înnebunit cu Grațiela asta!

— Mă așteaptă cu ardoare. Nu se face s-o dezamăgesc.

— Norocosule! mă alintă Ciopârtac. Nu știu ce vede la tine de e atât de în sardea după tine.

— Nici eu nu știu, însă câtă vreme mă place,
o plac și eu pe ea.

Și zicând aceste vorbe, l-am salutat pe Ciopârtac
și am apucat drumul care mă ducea spre lăbuțele
catifelate ale Grației.

